

Панк 57

Від авторки бестселерів New York Times, USA Today та Wall Street Journal

Ми були ідеальною парою. Поки не зустрілися...

У п'ятому класі вчителі випадково поставили Мішу і Раєн у пару для листування. Їх розділяли десятки кілометрів, але об'єднували спільні думки і захоплення. Тільки одне з одним вони могли бути по-справжньому відвертими та щирими. Ці листи тримали їх на плаву в найтяжчі моменти дорослішання. Довгі сім років у їхньої дружби було лише три правила: не шукати одне одного в соцмережах, жодних телефонних дзвінків, жодних фотографій.

Проте одного дня Міша вирішив порушити домовленість і побачити Раєн... Це була ненависть із першого погляду! Але Раєн навіть не здогадувалася, що перед нею Міша, її Міша. Дівчина не розуміє, чому більше не отримує листів від нього, чому він зник з її життя. Однак вона готова на все, аби повернути друга!

Від авторки бестселерів *New York Times*,
USA Today та *Wall Street Journal*

ПАНІК

Ми були ідеальною парою.
Поки не зустрілися

57

ПЕНЕЛОПА
ДУГЛАС

КСД

ПАНК

57

PENELOPE DOUGLAS

**PUNK
57**

A NOVEL

ΠΕΝΕΛΟΠΑ ΔΟΥΓΛΑΣ

ΠΑΝΙΚ
57

ΡΟΜΑΝ

ΧΑΡΚΙΒ
2024 ΚΣΔ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0575-9 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Douglas P. Punk 57 : A Novel / Penelope Douglas. — CreateSpace Independent Publishing Platform, 2016. — 341 p.

Переклад з англійської *Марини Бієнко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дуглас П.

Д80 Панк 57 : роман / Пенелопа Дуглас ; пер. з англ. М. Бієнко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 448 с.

ISBN 978-617-15-0401-1 (дод. наклад)

ISBN 978-1-539-42776-6 (англ.)

У п'ятому класі вчителі випадково поставили Мішу і Раєн у пару для листування. Їх розділяли десятки кілометрів, але об'єднували спільні думки і захоплення. Тільки одне з одним вони могли бути по-справжньому відвертими та щирими. Ці листи тримали їх на плаву в найтяжчі моменти дорослішання. Довгі сім років у їхньої дружби було лише три правила: не шукати одне одного в соцмережах, жодних телефонних дзвінків, жодних фотографій. Проте одного дня Міша вирішив порушити домовленість і побачити Раєн... Це була ненависть із першого погляду! Але Раєн навіть не здогадувалася, що перед нею Міша, її Міша. Дівчина не розуміє, чому більше не отримує листів від нього, чому він зник з її життя. Однак вона готова на все, аби повернути друга!

УДК 821.111(73)

© Penelope Douglas, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Нам було так добре разом.

Доки ми не зустрілися

Плейліст

- Theory of a Deadman — «Bad Girlfriend»
- Linkin Park — «Bleed It Out»
- P!nk — «Blow Me (One Last Kiss)»
- Halsey — «Colors»
- All-American Rejects — «Dirty Little Secret»
- Atreyu — «Do You Know Who You Are?»
- Bring Me the Horizon — «Happy Song»
- Tiffany — «I Think We're Alone Now»
- Eminem — «Lose Yourself»
- Eminem — «Love the Way You Lie»
- White Zombie — «More Human Than Human»
- Staind — «Mudshovel»
- Avril Lavigne — «Sk8er Boi»
- Breaking Benjamin — «So Cold»
- Ghost — «Square Hammer»
- Garbage — «Stupid Girl»
- Bring Me the Horizon — «True Friends»
- Fort Minor — «Where'd You Go»
- Taylor Swift — «Wildest Dreams»

Клер та Бендеру,

і тому, що могло статися понеділкового ранку...

Цікаво, черлідерка теж це відчуває? Коли музика стихає і всі йдуть по домівах. Коли день закінчується й розходяться люди, які її розважали. Коли вона змиває макіяж, а з ним і безстрашне лице, чи починають бавитися з нею ті приховані демони, яких ні на кого спустити?

Навряд. Звідки в нарцисів невпевненість у собі?

Це, мабуть, приємно.

На центральній консолі вібрує телефон. Я відводжу погляд від листа Раєн і бачу чергове смс.

Прокляття. Ужє й так спізнився.

Пацани там точно голови ламають, думаючи, куди я в біса запропастився, а до складу щонайменше двадцять хвилин. Чому я не можу бути невидимим бас-гітаристом, на якого всім насрати?

Вкотре вдивляюся в її слова, що знову й знову прокручуються в голові: «*Коли вона змиває макіяж, а з ним і безстрашне лице...*»

Тоді, два роки тому, коли вперше прочитав цей лист, вони мене вразили. І щоразу після того. Як їй це вдається: так мало слів, а так багато змісту?

Повертаюсь до листа, щоб дочитати останню частину, хоч і знаю напам'ять. Просто люблю її ставлення до мене і те, як вона змушує усміхатися.

Окей, вибач. Зробила перерву на фейсбук, тому мені вже краще. Не знаю, коли перетворилася на ідіотку, але рада, що ти мене терпиш.

Продовжую.

Розставимо всі крапки над «і» в нашій останній суперечці. Кайло Рен не дитина. Затямив? Він молодий, імпульсивний родич Енакіна й Люка Скайвокера. Звичайно, він ние! Що тут такого? Він ще покаже себе. Готова побитися об заклад. Вибирай на що.

Гаразд, маю бігти. І так, відповідаю на твоє запитання: текст, що ти надіслав, — просто топ. Ти рухаєшся в правильному напрямку. Не дочекаюся повної версії пісні.

Добраніч. Ти молодчик. Спи спокійно.

Можливо, допишу тобі ще вранці.

Раєн

Згадка «Принцеси-нареченої» змусила мене усміхнутися. Уже сім років поспіль вона це каже. Спершу нам доводилося листуватися. Це було частиною шкільного проєкту для п'ятикласників, коли учнів наших з нею класів об'єднали в пари.

Однак навчальний рік закінчився, а ми продовжили писати. Незважаючи на мізерну відстань у менш ніж п'ятдесят кілометрів та появу фейсбуку, досі спілкуємося тільки так. У цьому є щось особливе.

І це не я дивлюся «Молоді матері», а моя шістнадцятирічна сестра, яка втягнула й мене. Лише один раз. Не розумію, навіщо розповів про це Раєн. Нічого кращого не міг вигадати, як давати привід для глузувань, щоб його!

Вкотре згортаю листа. Складки чорного паперу настільки потерлися, що, імовірно, розірвуться, якщо я розгорну його ще хоч разок. Багато змінилося в нашому листуванні за ці роки. Теми для розмов та суперечок, навіть почерк... Від великих, ще незграбних літер дівчинки, яка щойно освоїла письмо, до впевнених, чітких штрихів жінки, яка пізнала себе.

Тільки папір ніколи не змінюється. І ручка зі срібним чорнилом. Чорні листи від неї щоразу спричиняють приємний викид адреналіну, коли з'являються серед купи пошти на кухонному столі.

Відкладаю аркуш у бардачок до інших улюблених листів від Раєн та, беручи ручку, проводжу легкі штрихи блокнотом, що лежить на колінах.

«Сміливіше, нафарбуй очі та губи, — шепочу, записуючи рядки на папір, — заклеї тріщини та замаскуй зморшки».

Я задумуюсь, закушуючи нижню губу з пірсингом. «Приховай ще мішки під очима, — нашіптую собі під ніс, поки текст вертиться в голові, — і рум'янами щічки покрий, обман розпусти безсоромний».

Швидко записую слова, хоча в темряві мої карлючки ледь помітні.

Черговий сигнал телефона змушує здригнутися. «Та гаразд», — бурчу я. Коли вже ці кляті смс припиняться?! Пацани й п'яти хвилин не можуть протриматися без мене на власній вечірці.

Знову беруся за написання і, напружуючи пам'ять, намагаюсь завершити рядок. Що я хотів сказати? Що в біса там далі? «Приховай ще мішки під очима...»

Міцно заплющую очі, повторюю рядок знову й знову, аби згадати продовження. Урешті зітхаю: «От лайно, забув».

Прокляття.

Я закриваю ручку ковпачком та кидаю її разом з блокнотом на пасажирське сидіння свого «раптора»¹.

Думаю про її останнє речення. «*На що з тобою побитися об заклад, га?*»

То, може, телефонна розмова, Раєн? Дозволиш мені вперше почути твій голосок?

Та ні. Раєн хоче зберегти статус-кво нашої дружби. Зрештою, нам і так добре. Змінивши це, ризикуємо втратити все.

Однак вона має рацію, мабуть. Раптом я почую її голос — і листи перестануть бути такими особливими? Через слова складаю уявлення про неї. Усе зміниться, щойно я почую її голос.

А якщо він мені сподобається? Якщо думка про її сміх та дихання в слухавці не дає мені спокою так само, як і її слова? Якщо хочу більшого?

І так досить одержимий її словами. Тому й сиджу у своїй машині на пустій стоянці й перечитую старі листи, що надихають писати музику.

Раєн — моя муза, про що, мабуть, здогадується. Скільки років поспіль я надсилаю їй тексти та прислухаюся до її думки.

Чую дзвінок телефону, на екрані з'являється ім'я Дейна.

Зітхаю й беру слухавку.

— Що?

— Де ти?

— Уже в дорозі.

Я заводжу машину й перемикаю передачу.

— Ні, ти сидиш на якомусь паркувальному майданчику й знову пишеш тексти, я вгадав?

Закочую очі, кидаю слухавку й жбурляю телефон на пасажирське сидіння.

Так мені краще думається. Не обов'язково сидіти над душею. Коли на мене сходить натхнення, нічого із собою вдіяти не можу.

Виїжджаючи на дорогу, я набираю швидкості й направляюся до старого складу за містом. Наш гурт організовує щось подібне до квесту — «Полювання сміттяря», щоб зібрати гроші на літній тур. Хоча я пропонував просто організувати декілька концертів, може, об'єднатися з місцевими гуртами, але Дейн вважає, що це приверне більше народу.

Ну, побачимо, хто мав рацію.

Пронизливий лютневий холод пробирається крізь худі, тоді я вмикаю обігрівач та дальнє світло. Фари глибоко осяюють темряву попереду.

Це дорога до Фелконс Велл, де живе Раєн. Якщо проїду склад та поворот до покинутого парку розваг «Бухта», зрештою приїду до її міста. Скільки разів після отримання прав я спокушався туди приїхати, майже піддаючись цікавості. Але жодного разу цього не зробив. Як я й сказав, не хочу ризикувати тим, що між нами. Хіба якщо й вона буде не проти.

Нахиляюся до пасажирського сидіння, відсуваючи блокнот та інші папери в пошуках годинника. Залишив його тут учора, коли мив машину. Це одна з небагатьох речей, за які я несу відповідальність. Сімейна реліквія. Ніби.

Я знаходжу його і, тримаючи кермо, застібаю на зап'ясті чорний замшевий ремінчик із циферблатом, що обрамлений двома дужками. Він належав моєму дідові, який передав його батькові на їхньому з мамою весіллі, щоб той подарував найстаршому сину. Батько нарешті віддав мені годинника рік тому, тоді я й зрозумів, що оригінальний циферблат він загубив. Це був старовинний годинник *Jaeger-LeCoultre*, що належав родині вісімдесят років.

Однак я його знайду. А поки що ношу це лайно замість справжнього.

Я завершую застібати ремінчик, підводжу погляд і помічаю якийсь силует на дорозі попереду.

Поки наближаюся, розглядаю фігуру, що рухається узбіччям, — білявий хвіст, чорна куртка та неонові-сині кросівки. Ні з чим не сплутаєш.

Ти серйозно? Бляха.

Мої фари освічують спину сестри в нічній темряві. Вона нарешті обертається, помітивши, що не одна на дорозі, поки я стишую музику.

Упізнавши мене, сестра усміхається з полегшенням і продовжує бігти.

Ще й у вухах довбані навушники. *Офігенно ти себе убезпечила, Енні.*

Я сповільнюю машину, опускаю вікно з пасажирського боку й зупиняюся біля неї.

— Ти розумієш, який у тебе зараз вигляд? — обурено питаю, від гніву стискаючи кермо. — Як приманка для серійного вбивці!

Вона тихенько хихикає, хитає головою й продовжує бігти, змушуючи мене набрати швидкості.

— Ти розумієш, де ми? — вона опирається. — На дорозі між Тандер Бей та Фелконс Велл. Вона завжди безлюдна. Усе зі мною гаразд, — Енні хмурить брови. — Не будь як татко.

Я морщуся з відрази.

— А, — починаю, — я на цій дорозі, отже, вона не безлюдна. Бе. Не хитай тут мені головою тільки через те, що ти єдина дурепа, якій спало на думку бігати фіґ знає де, і я не хочу, щоб тебе зґвалтували та вбили. І ве. Це було абсолютно зайве. Я не схожий на тата — вражаєш болюче місце. Неприємно. — І тоді гримаю: — Заліжай у кляту тачку.

Вона знову хитає головою. Як Раєн — любить мене бісити.

Окрім Енні, не маю інших братів чи сестер. І незважаючи на мої неідеальні стосунки з татом, з нею ми досить добре ладнаємо.

Енні продовжує бігти, важко дихаючи, коли я помічаю мішки під її очима та впалі щоки. Ледь стримую бажання знову її повчати. Сестра занадто тяжко працює й майже не спить.

— Давай, — кажу, втрачаючи терпіння. — Серйозно, у мене немає на це часу.

— Тоді що ти тут робиш?

Я оглядаюсь на порожню дорогу, перевіряючи, чи не завернув на узбіччя.

— Просто сьогодні той квест. Мені треба з'явитися. Чому ти не на добре освітленій трасі в безпечному парку, де ще два десятки інших бігунів навколо? Га?

— Досить мене няньчити.

— Досить займатися дурнею, — різко відповідаю я.

Ну а що вона собі думає? Тут і вдень не дуже безпечно, але вночі?

Я на рік старший, і в цьому році закінчую школу, але зазвичай вона з нас двох відповідальніша.

І тоді мені спало на думку.

— Чуєш, — бурчу, — ти потягнула шістдесят доларів з мого гаманця зранку?

Помітив, що їх уже немає, а тільки вчора поклав. Я точно не витрачав, і це вже втретє, коли мій кеш кудись зникає.

Вона робить очі kota зі «Шрека», знаючи, що я завжди на це ведуся.
— Треба було купити матеріали для наукового проєкту, а ти все одно їх ніколи не витрачаєш. Не лежати ж їм даремно.

Я закочую очі.

Вона знає, що я не можу просто взяти й попросити в батька більше грошей. Енні — його янголятко, він готовий дати усе, чого вона забажає.

Та хіба я можу сердитися? Енні — як дитя, інколи робить дурниці. Усе що завгодно, аби вона була щасливою, гадаю.

Сестра усміхнулася, помітивши, що я пом'якшав, і, хапаючись за віконну раму, застрибнула на сходинку під дверцятами.

— Гей, можеш взяти мені газованки? — запитує вона. — *Холодної як лід* газованки можеш взяти на шляху додому? Адже ми обидва знаємо, що ти протримаєшся там п'ять хвилин, якщо тільки не знайдеш гарячу дівчинку, що змусить тебе соціалізуватися, хіба не так?

Я сміюся про себе. От дурепа.

— Добре, — киваю я. — Сідай у тачку й поїдеш до заправки зі мною. Гарзд?

— І трохи карамельок, — додає вона, ігноруючи мою просьбу, — або будь-що жувальне.

Тоді зістрибує зі сходинки та мчить від мене вздовж вулиці.

— Енні! — Тисну на газ, щоб наздогнати. — Негайно!

Вона дивиться на мене й хихотить.

— Мішо, он моя машина, — вказує вона. — Бачиш?

Я кидаю погляд уздовж дороги. Дійсно, її синій «міні купер» припаркований з правого боку.

— Побачимось удома, — говорить вона.

— Уже набігалась?

— Та-а-ак. — Вона драматично схиляє голову. — Зустрінемося вдома, окей? Не забудь про мою газованку й карамельки.

Я жартівливо усміхаюся.

— Я хотів би, але де мені грошей взяти?

— У центральній консолі, — кидає вона у відповідь. — Не роби вигляд, що не пхаєш решту абикуди, тільки не на місце. Закладаюся, ми по всій машині баксів сто нарити зможемо.

Пирхаю.

— Отакий я. Поганий старший брат, який не прибирає за собою, а на сніданок їсть лиш палички з моцарели.

Тисну на газ та від'їжджаю, чуючи крик позаду.

— І картопляні чипси з кропом!

Дивлюся на неї в дзеркало заднього виду: склала руки навколо рота рупором і галасує. Сигналю двічі, даючи зрозуміти, що почув, та їду вперед, зупиняючись біля її машини.

У дзеркалі бачу, що вона хитає головою, мовляв, який нестерпний, нікуди не поїде, поки вона не сяде в машину.

Вибач, але так. Я не залишу свою гарну шістнадцятирічну сестру на темній дорозі о десятій вечора.

Вона дістає ключі з кишені куртки, відмикає дверцята та, махнувши мені рукою, залізає в машину. Щойно бачу, як фари засвічуються, перемикаю передачу й нарешті їду.

Тисну на газ, відкинувшись на спинку сидіння, й направляюся в бік покинутого складу. Щойно заїжджаю на невеличкий пагорб, її фари позаду тьмяніють. І тут мене накриває тривога. У Енні реально кепський вигляд — не хворобливий, але вона видається блідою і втомленою.

Просто їдь додому та одразу в ліжко, Енні. Припини прокидатися о 4:30, поспи нормально.

З нас двох вона — ідеал. Середній бал — 4,14, зірка волейбольної команди, тренерка жіночої софтбольної команди, а що вже казати про гуртки та всі додаткові проекти, за які вона береться...

Усі стіни моєї кімнати в постерах та текстах пісень. Усі стіни її кімнати в поличках з кубками, медалями і нагородами.

Аби кожен мав стільки ж енергії...

Виїжджаю на всипану гравієм дорогу, роблю декілька поворотів і бачу попереду галявину, оточену темними деревами. Навпроти видніється велетенська будівля. Більшість вікон розбито, через них я вже помічаю вогні всередині та тіні, що безперервно рухаються.

Здається, раніше тут виробляли взуття. Але щойно народ Тандер Бей став впливовим і заможним, виробництво перенесли до міста, щоб тримати чутливі вушка та носи ки мешканців подалі від шуму і забруднення.

Однак цей склад досі використовують, хоч він і розвалюється на очах. Багаття, вечірки, маскаради... Тепер це простір для хаосу,

і сьогодні він належить нам.

Знайшовши місце для паркування, я вилізаю з машини й замикаю дверцята, більше хвилюючись за листи Раєн та жмуток своїх нотаток, аніж за гаманець.

Направляюся до входу і, опинившись усередині, навіть не оглядаюся навколо. У колонках грає «*Square Hammer*» гурту *Ghost*, поки я пробираюся крізь натовп до кутка, де сидять хлопці. Під час кожної вечірки на цьому складі вони тусять тільки там.

— Мішо! — кличе мене хтось.

Підводжу погляд і, не спиняючись, киваю хлопцю, який стоїть зі своїми друзьбами біля колони. Хтось плескає мене по спині, декілька осіб вітаються, але я бачу тільки невпинний рух людей, освітлених спалахами камер на телефонах, і чую лиш сміх, що заглушає музику.

Виходить, Дейн таки має рацію. Усі, здається, кайфують від вечірки.

Пацани сидять на диванах у кутку (як я і думав). Дейн працює за планшетом, імовірно керуючи подією онлайн. Він одягнений в шорти карго та футболку — незмінний прикид Дейна незалежно від погоди. Лотос збирає своє чорне волосся у хвіст, поки розмовляє з парою ціпоньок. Малькольм підносить бонг до рота й підпалює, його каштанове волосся звисає, як ширма, до безумно налитих кров'ю очей.

Офігенно.

— Ну, я тут. — Я нахиляюся над столом, підбираючи гітарні кабелі, що лежали в розлитому напої, і кидаю їх на диван. — Що від мене вимагається?

— А ти як думаєш? — огризається наш барабанщик Малькольм. Дим валить із його рота, поки той киває в бік натовпу. — Вони хочуть тебе, красунчику. Підди побесідуй з усіма.

Я кидаю погляд через плече й кривлюся.

— Ні, дякую.

Виходити на сцену й грати на гітарі чи співати — одна річ. То моя робота, і вона мені вдається. Але це? Розважати людей, яких не знаю, щоб зібрати кошти? Нам потрібен кеш. У мене є таланти, але балачки точно не один із них. Я не вмю догоджати народіві.

— Візьму на себе обов'язки охорони, — кажу їм.

— Нам не треба охорона. — Дейн встає з незмінним відбитком усмішки на обличчі. — Ти просто глянь. Це ж офігенно.

Він підходить до мене, й ми обертаємося, щоб оглянути натовп.

— Розслабся, піди поспілкуйся. Тут купа краль.

Я схрещую руки на грудях. *Чому б і ні?* Але сьогодні я не затримаюсь надовго. Та пісня засіла в голові, хочу її дописати.

Ми з Дейном оглядаємо натовп і бачимо людей з картками в руках, які роздавали на вході. У кожного є своє завдання, щоб завершити «Полювання сміттяра».

Сфотографуй піраміду із шести людей.

Сфотографуй чоловіка з нафарбованими губами.

Сфотографуйся під час поцілунку з незнайомцем.

Поступово завдання стають трохи бруднішими.

Суть у тому, щоб вони завантажили ці фото у фейсбук та позначили сторінку нашого гурту. Тоді ми оберемо рандомного переможця, який виграє... щось. Забув що. Я не слухав.

Кожен має придбати вхідний квиток, та оскільки в нас повний бар, очевидно, повернути натовп і змусити заплатити було не так складно. Бармени мали б перевіряти документи, але знаю, що всім на це начхати. Кожен п'є в цьому місті. Кожному це сходить із рук.

— То як ти? — питає Дейн. — З батьком знову проблеми?

— Нормально.

Він зупиняється, відчуваю, що хоче розпитувати далі, але передумує.

— Дарма ти Енні не привів, їй би сподобалося.

— Нізащо, — сміюсь я, до ніздрів доноситься запах трави. — Про неї навіть і не думай. Зрозумів?

— Гей, я й не думав. — Він удає невинність, а на обличчі показується зухвала усмішка. — Просто знаєш, вона тяжко працює. Трішки розважитися не завадило б.

— Розваги — так. Неприємності — нізащо, — уточнюю я. — Енні на правильному шляху, їй не потрібно відволікатися. У сестри є майбутнє.

— А в тебе ні?

Відчуваю, що він на мене дивиться. У повітрі витає напруга. Хіба я це сказав?

Дейн хвильку мовчить, мабуть чекаючи від мене відповіді, тоді знову змінює тему.

— Окей, заціни це, — говорить він нахилиючись і показує планшет, на якому прокручує сторінку фейсбуку. — Чотириста п'ятдесят вісім

людей уже зареєструвалися. Постять фото та відео з сотнями тегів, деякі навіть роблять трансляції з власних сторінок... Цього я й уявити собі не міг. Це навіть окупається як реклама для нас. У відео на ютубі збільшилися перегляди в чотири рази.

Я дивлюся на екран, зауваживши назву гурту й повно фотографій у стрічці. Келихи підняті в повітря, дівчата усміхаються. Поки він прокручує, з'являється й декілька відео зі складу.

— Ти красунчик. — Я знову оглядаю склад. — Схоже, наш тур фінансується.

Я мусив це визнати. Усім весело, і ми при цьому заробляємо.

— Приходь завтра, — кажу йому. — У мене є текст, спробуємо зіграти.

— Гаразд, — відповідає, — а тепер зроби мені послугу і відпочинь, будь ласка. А то ти наче на шаховий турнір прийшов.

Я насуплююся й забираю планшет з рук Дейна, а той зі сміхом відвертається та йде до пацанів.

Блукаючи в натовпі, прокручую стрічку і впізнаю безліч імен друзів та однокласників, які прийшли підтримати нас. Димок з невеличких вогнищ лоскоче мої ніздрі, поки я розглядаю фото хлопця, у якого над ширинькою видніється маркерний надпис «КІНЬ». Дівчина позує на камеру, указує на нього й прикриває рот ніби від здивування. Підпис під фото: «Знайшла коня!».

Я сміюся. Звичайно, деякі завдання, як, наприклад, сфотографуватися з конем, можливо виконати, тільки проявивши креативність. Молодчина.

Тут мільйони фото та відео, не уявляю, як Дейн буде завтра розгрібати це лайно. Хоча, знаючи його, переможця не обиратимуть рандомно або справедливо. Це просто буде одна з кралечок.

Прокрутивши вниз, бачу відео, на якому дівчина бере барний пістолет, направляє його вгору та розбризкує напій навколо. Алкоголь пирскає й падає вниз, наче фонтан. Потім вона сексуально прокручується в танці й сміється в камеру.

— Я стою у фонтані, — промовляє ця дівчина.

Вона одягнена в майку, що ледь втримує груди. Тоненька масчка у лютневу погоду Нової Англії. Але потім один із барменів викидає пістолет у неї з рук та повертає на місце, кидаючи на дівчину

роздратований погляд. Тихий сміх лунає з боку оператора. Дівчина в майці тягнеться до телефона:

— Добре, я осоромилася. Дай сюди. Відредагую його, перш ніж постити.

— Упс, — чується насмішкуватий голос, поки оператор відступає. Тоді дівчина в маєчці налітає, скиглячи:

— Раєн!

Потім я чую сміх, і відео переривається.

Стою луплячись в айпад, а серце починає калатати в грудях.

Раєн?

Дівчину, яка знімала, звати Раєн?

Та ні, це не вона. Не може бути. Імовірно, дівчат з таким іменем безліч. Вона б у жодному разі сюди не прийшла.

Однак я блимаю очима на відео, і мій погляд притягують імена над постом. Вона відмітила мій гурт та декілька інших людей, а тоді бачу ім'я людини, яка опублікувала.

Раєн Треверроу.

Я випрямляюся. Груди підіймаються й опускаються частіше, поки хапаю ротом повітря.

О боже.

Лайно! Я миттєво підводжу погляд, мимохіть скануючи кожне обличчя натовпу, не в змозі стриматися.

Будь-яка з цих дівчат може бути нею. Вона тут? Якого біса?

Знову дивлюся на планшет і зупиняю палець над її іменем, ще вагаючись.

Сім років ми знайомі, а я жодного разу не бачив її обличчя. Якщо почну шукати зараз, шляху назад не буде.

Однак Раєн тут. Я не можу не очікувати зустрічі з нею. Не тоді, коли знаю, що та, можливо, на відстані витягнутої руки.

Раєн забагато хоче.

Крім того, ми ніколи не домовлялися, що не будемо дивитися акаунти одне одного у фейсбуці, а тільки про те, що не будемо переписуватися там. Наскільки я знаю, мене вона шукала. Раєн може прямо зараз шукати мене, адже знає мій гурт і те, що цей квест влаштували ми. А може, для цього вона прийшла.

До біса. Я натискаю на її ім'я та завмираю, поки профіль завантажується.

І тоді я бачу Раєн.

Коли її фото з'являється, у животі все холоне і я перестаю дихати.

Боже.

Стрункі плечі, уздовж яких звисає довге світло-русяве волосся.

Серцеподібне обличчя, повні губи та сміливий погляд, що кидають яскраво-голубі очі. Світла шкіра і красиве тіло. Принаймні та частина тіла, що показана на фото.

Я закидаю голову й роблю глибокий вдих. *Пішла ти, Раєн Треверроу.*

Вона мені збрехала.

Тобто, може, й не збрехала, але до біса добре створила в листах зовсім інше враження про себе.

Я уявляв ботанку в окулярах з фіолетовими пасмами у волоссі, одягнену у футболку «Зоряні війни».

Знову поглянув на фотографію, на якій вона озирається на камеру через плече. Ковзаю очима по її спині й зупиняюся там, де шкіра Раєн видніється крізь сексуальну футболку. Моє тіло розпашілося, я швидко вивчаю її профіль, шукаючи натяк, будь-який натяк на те, що це не вона.

Будь ласка, хоч би це була не вона. Нехай Раєн буде милою, соціально непристосованою, сором'язливою, нехай вона буде тією, кого я любив ці сім років. Її сексуальність все ускладнює.

Проте там є все. Усе, щоб підтвердити, що це Раєн. Моя Раєн.

Реєстрація в «Галло» — її улюбленій піцерії, пісні, які вона слухає, фільми, які дивиться, і всі фотографії в постах зроблені на нову модель айфона. Її найулюбленіша річ у світі.

От лайно.

Вимикаю планшет Дейна й починаю плентатися, прослизуючи крізь натовп. Обігрівачі утеплюють холодне повітря, я оминаю вогнища, відчуваючи запах смаженого маршмелоу. Музика гримить з динаміків, і я розминаю щелепу, намагаючись утамувати серце.

Підходжу до бару, кладу планшет і повертаюсь, схрещуючи руки на грудях. *Просто не рухайся.* Якщо вона прийшла, бо хотіла зустрітися, то знайде мене. А якщо ні, то... То що? Я просто відпущу її?

— Салют.

Підводжу погляд, і серце завмирає. Навпроти мене стоїть дівчина із фонтану.

А біля неї...

Очі затримуються на Раєн. Знаю, її подруга там щось говорила, але мені пофіг. Раєн тихо стоїть збоку й невпевнено дивиться на мене, злегка примруживши очі.

Її довге волосся звисає рівно, а не кучерями, як на фото з фейсбуку. Вона одягнена в чорний светр із відкритими плечима та вузькі рвані джинси (у яких майже не залишилось тканини), що трохи відкривають стегна.

Раєн. Моя Раєн. Я стискаю кулаки під пахвами, м'язи напружуються. Мовчить.

Вона знає, хто я?

Її подруга закашлялася, намагаючись привернути мою увагу, я кліпаю, перетягуючи погляд на неї, і нарешті відповідаю:

— Привіт.

Дівчина з фонтану киває мені.

— Коротше, мені треба поцілунок, — ставить перед фактом.

Моє дихання прискорюється від думки, що Раєн може бути дуже неприємно.

— Зараз? — питаю, помічаючи її довге темне волосся, що розсипалося навколо шарфа, який вона вдягнула разом із сірою маечкою. Тут до біса холодно.

Вона показує свою картку.

— Ага, це моє завдання.

Потім оглядає моє тіло, граючи усмішкою на вустах. Гадаю, це означає, що ця дівчина хоче від мене поцілунку?

Вона робить крок вперед, але я вчасно вириваю картку з її рук та перечитую.

— Цікаво, не бачу тут цього завдання, — кажу, віддаючи назад.

— Це на її картці, а я підмінюю, — пояснює, кидаючи погляд на подругу. — Вона сором'язлива.

— Я перебірлива, — виправляє Раєн, і я миттєво переводжу свій погляд на неї.

Ця нахабна відповідь підбурює мене.

Вона зухвало схиляє голову, упершись мені в очі.

То я її не вартий? Оце так...

Приховую усмішку.

— Лайло! — гукає хтось неподалік. — Боже мій, іди сюди!

Подруга Раєн відвертається, дивлячись на групу людей зліва, і заливається сміхом. Виходить, це Лайла.

Знову повертається до мене:

— Скоро повернуся.

Ніби мені не пофігу.

— Поцілуйтеся вже. Їй це потрібно. — Тоді вона помічає гострий погляд Раєн і уточнює: — Для квесту потрібно, я маю на увазі.

Зі сміхом розвертається і йде, мабуть очікуючи, що подруга піде за нею. Але Раєн залишається.

Тепер ми тільки удвох.

Холодний піт виступає на шиї, і я дивлюся на Раєн. Ми застрягли в ніяковій тиші.

Чому вона мовчить? Вона мусить знати, хто я. Авжеж, їй не відомо, що я віднедавна створив гурт. Просто хотів зробити сюрприз на випускний справжнім демозаписом нашої пісні. Але ж зараз до біса неможливо залишатися непоміченим. Наші імена та фотографії на сторінці гурту у фейсбуці й на флаєрах, що лежать на вході. Вона знущається з мене?

Раєн переступає з ноги на ногу, а груди важко піднімаються. Вона ніби чекає, що я почну розмову. Проте я мовчу. Тоді зітхає й кидає погляд на картку.

— Мені ще треба сфотографуватися з кимось, де ми щось їмо, як «Леді та Блудько».

Я мружуся, поглядаючи на неї, і тримаю руки схрещеними. Так і будеш продовжувати гратися в шпигуна?

— Або... — продовжує, у голосі чується роздратування через моє мовчання, — мені потрібно зробити зображення іншого зображення з зображенням. Що б це не значило.

Знову не відповідаю, обурюючись, що вона вдає, ніби нічого не розуміє. *Сім років, і саме так ти хочеш зустрітися, Ангеле?*

Раєн хитає головою, наче це я поводжуся обурливо.

— Окей, забудь, — і відвертається, щоб піти геть.

— Чекай! — кричить хтось.

Дейн підбігає до Раєн, зупиняючи її, тоді підходить до мене й ледь чутно відчитує:

— Чуваче, чому ти поводишся так, наче вона дала по пиці твоїй бабусі? Капець. — І знову повертається до Раєн усміхаючись: —

Привіт! Як справи?

Я на мить опускаю очі. Вона реально не знає, хто я?

Імовірно, дофіга людей про нас і не чули, ми не такі популярні.

Можливо, ця вечірка єдина в радіусі вісімдесяти кілометрів, то чому б не прийти сюди, коли більше нічого робити?

Раптом вона й сраної гадки не має, що стоїть перед Мішею Лером?

Перед хлопцем, з яким листується з одинадцяти років.

— Як тебе звати? — запитує Дейн.

Вона повертається, блимаючи очима, чітко виявляючи настороженість. Через мене.

— Раєн, — відповідає. — А тебе?

— Дейн, — тоді він повертається до мене, — а це...

Тієї самої миті я простягаю руку й легенько лясаю його по животу, спиняючи.

Ні. Так ми знайомитися не будемо.

Раєн хмурить брови через мою реакцію, імовірно гадаючи, у чому проблема.

— Ти живеш у Фелконс Велл? — продовжує Дейн і, розуміючи мій натяк, змінює тему для розмови.

— Так.

Він киває, і вони обоє мовчки стоять.

— Ну добре... — Дейн плескає в долоні. — Чув, тобі треба з'їсти щось, як «Леді та Блудько»?

Не чекаючи на відповідь, він простягає руку через барну стійку й порпається в контейнерах з гарніром. Дістає часточку лимона, і Раєн здригається.

— Лимон?

— Ставлю троє псів, — провокує він.

Але Раєн хитає головою.

— Гаразд, зачекай, — наполягає він.

А я не можу відвести від неї очей, намагаючись переварити, що це, бляха, Раєн.

Ці тонкі пальці написали мені сто вісімдесят два листи. На цьому підборідді є шрам від падіння на ковзанах у вісім років, який вона маскує макіяжем. Ці пасма Раєн зав'язує у хвостик щовечора, адже для неї немає гіршого, аніж прокинутися з волоссям у роті.

У мене було до десятка дівчат, але жодної я не знав і близько так добре, як знаю Раєн.

А вона дійсно й уявлення не має...

Дейн повертається, тримаючи бамбукову паличку зі смаженим зефіром на кінчику. Тоді підходить та тицяє її мені:

— Взаємодій, будь ласка.

Потім повертається до Раєн і бере телефон з її рук:

— Починайте, а я сфотографую.

Раєн спантеличено змірює мене очима, очевидно не бажаючи робити зі мною нічого в стилі «Леді та Блудька».

Але вона не відступає і навіть не вдає сором'язливості.

Наближаючись, Раєн хапає барний стілець та наступає на підніжку, щоб зрівнятися зі мною. Вона не низенька, але точно нижча за мої метр вісімдесят. Раєн нахилиється й пильно заглядає в мої очі з розкритими губами. Довбане серце ледь не вискакує з грудей. З усіх сил намагаюся втримати свої руки від бажання торкнутися її.

Але вона зупиняється.

— У мене вже розкриті губи, — зауважує вона. — Покажи мені, що теж цього хочеш.

Нічого не можу вдіяти. Куточки мого рота піднімаються в легкій усмішці.

Бля, вона гаряча.

Не очікував.

І я схиляюся. Беру маршмелу, відкриваю рот, тримаючи свій погляд на ній. Ми нахилиємося одне до одного, кусаємо й на хвилинку завмираємо, щоб Дейн сфотографував. Очі Раєн впиваються в мене, і щоразу, як її груди підіймаються та опускаються, теплий подих обдуває мої губи.

Усе тіло горить. Коли вона нахилиється, щоб відкусити більше, і її губи торкаються моїх, я ледь чутно стогну. Тоді відхиляюся, ковтаючи весь сраний шматок. *Прокляття.*

Вона жує шматочок маршмелу, облизуючи губи й сходить зі стільця.

— Дякую.

Я киваю. Відчуваю погляд Дейна на собі. Упевнений, він розуміє, що тут щось відбувається. Кидаю паличку на барну стійку та зустрічаюся із ним очима. Той не може приховати усмішки.

Засранець.

Ну і що, Дейне? Так, мені сподобалося маршмелоу. Я готовий з'їсти десятки таких із Раєн. Може, мені не варто зараз поспішати додому, згода?

У кишені вібрує телефон, я бачу, що це Енні. Відхиляю дзвінок.

Вона, мабуть, зачекалась мене зі смаколиками. Передзвоню за хвилину.

— То що... — говорить Дейн. — Ти постиш всі ці фото на свою сторінку... У тебе ж немає хлопця, який нас вистежить?

Я напружуюся. Немає в Раєн хлопця. Вона б сказала.

— Ні, — відповідає вона. — Він знає, що я люблю свободу.

Дейн сміється, а я просто стою, слухаючи їхню розмову.

— Ні, у мене немає хлопця, — каже Раєн вже серйозно.

— У це складно повірити.

— І я не в активному пошуку, — обриває вона Дейна. — Колись мала одного, але ж їх треба купати, годувати, вигулювати.

— І що ж сталося? — питає Дейн.

Раєн поводить плечима.

— Я знизилася свої вимоги. Очевидно, занадто. Відтоді стала перебірливою.

— Хоч хтось відповідає твоїм вимогам?

— Один, — її погляд падає на мене, тоді перестрибує на Дейна, — але я ніколи не зустрічала його.

Один. Тільки один, відповідає. Це вона мене має на увазі?

Телефон знову вібрує, і я лізу в кишеню, щоб поставити на «беззвучку».

Підводжу погляд й бачу спалахи камер та людей, які фотографуються навпроти стіни з графіті.

Я підходжу й беру в Раєн телефон, чим дивую її. Обходжу, вмикаю фронталку та притуляюся — зробити селфі. До того ж налаштовую камеру так, щоб захопити хлопця позаду нас, який фотографує дівчат на тлі графіті.

— Зображення, — тихо пояснюю я їй на вухо, — іншого зображення, — показую на екрані хлопця позаду нас, який робить фото, — з зображенням. — І вказую на графіті, перед яким вони стоять.

Нарешті усмішка осяює її обличчя:

— Розумно. Дякую.

І я натискаю, щоб зробити фото, закарбовуючи момент назавжди.

Перш ніж попрощатися й піти, вдихаю її аромат та на мить завмираю, усміхаючись до себе.

Коли ми нарешті зустрінемося, Ангеле, і все збереться до купи в цій голівці, ти будеш мене ненавидіти.

Раєн бере телефон і повільно йде, озираючись до мене, перш ніж зникнути за юрмою людей.

І я вже хочу, щоб вона повернулася.

Лізу в кишеню, щоб дістати телефон і набрати сестру. Як сильно вона збіситься, якщо я попрошу сходити самій за снеками? Не впевнений, чи готовий іти додому.

Однак на лінії ніхто не відповідає.

[1](#) «Форд раптор». (Тут і далі прим. перекл.)

Розділ 2. Раєн

Три місяці по тому...

Дорогий Мішо!

Якого. Чорта?

Так, ти правильно почув. Саме це я й сказала. А ще можу сказати, що пишу тобі останнього листа, але розумію, що це неправда. Я від тебе не відмовлюся. Ти змусив мене пообіцяти, тому я тут. Досі Міс Срана Надійність після трьох місяців тиші. Сподіваюся, ти веселишся, де б зараз не був, гімнюк.

(Але, серйозно, не будь мертвим, окей?)

З минулими листами я відправила тобі нотатки щодо тексту. Шкода, що не зробила копії, бо відчуваю, що ти вже не повернешся. Тоді яка різниця? Ті слова були тільки для тебе. І, навіть якщо не читаєш листи або навіть не отримуєш їх більше, я мушу їх відправляти. Мені подобається уявляти, що листи допомагають знайти тебе.

З останніх новин: я вступила в коледж. Ну, насправді в декілька. Смішно. Я так давно чекала на ці життєві зміни, і, коли вони вже на горизонті, бажання втекти кудись поділося. Мабуть, тому люди так довго залишаються нещасними, розумієш? Добре тобі чи ні, а легше бути там, де звично.

Ти колись про це задумувався? Як кожен із нас бажає пройти через це життя так швидко та легко, як можливо. І хоч розуміємо, що перемога за тим, хто не боїться ризикувати, а все одно спробувати страшно.

Якщо чесно, мені боязко. Постійно думаю, що нічого не зміниться, коли я ходитиму в коледж. Досі не знаю, чим хочу займатися в житті. Я не стану більш упевненою у своїх рішеннях. Так і буду обирати неправильних друзів та хлопців.

Та й таке. Хотілося б отримати від тебе листа. Можеш сказати, що надто зайнятий, щоб це продовжувати, або переріс дружбу за листуванням. Я тільки хочу востаннє почути, що віриш у мене і що все буде добре. Таке лайно завжди звучить краще від тебе.

Не Скучаю За Тобою Аніскільки.

Раєн

P.S. Якщо дізнаюся, що ти проміняв мене на машину, дівчину чи останню версію GTA, я буду тролити людей на форумах «І мертві підуть» під твоїм іменем.

Закриваючи ковпачком свою ручку зі срібним чорнилом, я беру два аркуші чорного паперу й складаю їх навпіл. Засовуючи їх у такого самого кольору конверт, беру чорну паличку сургучу і тримаю її над свічкою, що стоїть на тумбочці, запалюючи гніт.

Три місяці.

Хмурюся. Він ніколи не зникав так надовго. Міші потрібен простір, і я звикла іноді рідко отримувати від нього листи. Але цього разу щось сталося.

Віск починає танути, і я підношу конверт, чекаючи, поки він капне. Задуваю свічку, беру печатку та втискаю її у віск. А потім піднімаю, і з іншого боку на мене дивиться вишуканий чорний череп. Подарунок від Міші. Йому набридла печатка з Грифіндором із «Гаррі Поттера», яку використовувала з одинадцяти років. Його сестра, Енні, постійно глузувала, примовляючи, що прийшов лист із Гогвортса. Тому він надіслав мені більш «чоловічу» печатку й попросив використовувати або цю, або ніяку. Я сміялася. *Ну добре.*

Наше спілкування почалося з помилки. Учителі в п'ятому класі намагалися об'єднати дітей за статтю для більш комфортного спілкування, але наші імена збили їх з пантелику — його вчитель подумав, що я хлопчик, а мій, що Міша — дівчинка.

Спочатку ми не поладили, але згодом виявили дещо спільне. Наші батьки рано розлучилися. Мати Міші пішла з родини, коли йому було два роки, а я не чула й не бачила свого батька з чотирьох. Жоден з нас насправді не пам'ятав їх.

І ось сім років по тому, коли випускний зовсім близько, ми стали найкращими друзями.

Я злізла з ліжка, поставила штамп на листі й залишила його на столі, щоб відправити зранку. Повертаючись, поклала своє канцелярське приладдя назад в тумбочку.

Я випрямилася, поклала руки на стегна й неспокійно видихнула.

Мішо, куди ти в біса дівся? Я тут тону.

Гадаю, можна погуглити його, якщо надто непокоїтимуся. Або пошукати у фейсбуці, або сходити до Міші додому. Урешті-решт він усього лиш за п'ятдесят кілометрів від мене, і я знаю його адресу.

Але ми пообіцяли. Чи радше я змусила його пообіцяти. Якщо побачимо одне одного, наші домівки, людей, про яких пишемо, — світ, який ми створили, буде зруйновано.

У цю мить Міша Лер та всі його недоліки здаються мені ідеальними. Він слухає, заповнює порожнечу, звільняє від тиску та нічого не очікує від мене. Міша каже мені правду, він — єдине місце, у якому я можу не ховатися.

Як багато з нас знаходять таких людей?

Як би я не прагнула відповідей, не можу здатися зараз. Ми листувалися сім років. Це — частина мене, без якої не знаю, куди діватися. Якщо розшукаю його, усе зміниться.

Ні. Почекаю ще трохи.

Дивлюся на годинник. Уже майже час. Мої друзі будуть тут за декілька хвилин.

Узявши шматочок крейди з таці на столі, я підходжу до стіни, що поряд з дверима, і продовжую малювати маленькі рамочки навколо щойно повішених фотографій. Їх чотири.

Я — остання осінь в черліденгу, стою оточена ідентичними дівчатами. Я — минуле літо в «джипі» з друзями, які товпляться на задньому сидінні. Я — восьмий клас на вечірці в стилі 80-х, усміхаюся та позую з усім класом.

На кожному фото я спереду. Лідер. Маю щасливий вигляд.

А ось фотографія з четвертого класу. Роками раніше. Сиджу сама на лавці дитячого майданчика, вичавлюю усмішку для мами, яка привела мене на ніч кіно в школу. Інші діти бігають навколо, і щоразу, як я підбігала й намагалася приєднатися, вони робили вигляд, що мене не існує. Кудись відбігали й ніколи не чекали. Не хотіли навіть розмовляти зі мною.

На очі навертаються сльози, простягаю руку й торкаюсь обличчя на фото. Пам'ятаю ці відчуття, ніби це було вчора. Ніби я приперлась на вечірку без запрошення.

Боже, як я змінилася.

— Раєн! — хтось покликав мене з коридору.

Я шмигаю носом та хутко витираю сльозу, коли моя сестра відчиняє двері та вальсує в кімнату без стуку. Прокашлююся, вдаючи, ніби працюю біля стіни, а вона визирає з-за дверей.

— Час спати, — каже Карсон.

— Мені вісімнадцять, — зауважую так, ніби це має все пояснити.

Я не дивлюся на неї, поки зафарбовую ту частину, яку закінчила ще вчора. Ну серйозно? Десята година, а вона лише на рік старша. До того ж я набагато відповідальніша.

Відчуваю запах її парфумів і краєм ока помічаю розпущене волосся. Чудово. Значить, до неї прийде якийсь хлопець, цілковито відволіче, давши мені змогу швиденько злиняти.

— Мама писала, — говорить мені. — Зробила математику?

— Так.

— Право?

— Закінчила план, — кажу. — Текст напишу на вихідних.

— Англійську?

— Опублікувала свою рецензію «Прекрасного нового світу» на «Гудрідз» і скинула мамі посилання.

— Яку книжку обрала наступною?

Я похмуро дивлюся на стіну, помічаючи, як біла стружка сиплеться на підлогу.

— «451 градус за Фаренгейтом».

Вона саркастично пирхає.

— «Джунглі», «Прекрасний новий світ», «451 градус за Фаренгейтом», — продовжує перелічувати ті позапрограмові книжки, які мама дозволяє читати. — Боже, який нудний у тебе смак.

— Мама сказала вибрати класику модернізму, — відповідаю я. — Сінклер, Гакслі, Орвелл...

— Думаю, вона мала на увазі щось подібне до «Великого Гетсбі».

Я заплющую очі, закидаю голову й хроплю, удаючи, що заснула від знудження. Покепкувавши, підіймаю голову назад.

Вона заочує очі:

— Яка ж ти нахаба.

— У чужий черевик свої ноги не пхай...

Моя сестра випустилася минулого року, зараз живе вдома й відвідує місцевий коледж. Маму це влаштовує, адже вона організаторка заходів

і часто буває в роз'їздах через проведення фестивів, концертів та виставок. А мене наодинці лишати не хоче.

Проте, чесно кажучи, не розумію, чому саме Карсон головна. У мене вищі оцінки, я ніколи не потрапляю в неприємності (принаймні вони так думають) — набагато краща за неї.

До того ж вона змушує мене лягати спати, щоб не заважала їхнім розвагам з бозна що за хлопцем, який зараз сюди їде.

Ніби я щось розкажу мамі.

Ніби мені не начхати.

— Я просто кажу, — говорить вона, кладучи руку на стегно, — ті книжки можуть бути занадто складними.

— Ой, і не говори, — підігрую. — Усі ті складні концепції всередині мого малесенького мозку. Я й без того почуваюся тупою, як пень. — А потім запевняю її: — Не хвилюйся. Якщо мені треба буде допомога, дам знати. Тепер можна я посплю свої дев'ять годин? Тренерка збирається прогнати з нами всю програму зранку.

Вона кидає сердитий погляд, тоді дивиться на стіну.

— Не можу повірити, що мама дозволила тобі зробити це зі своєю кімнатою.

Потім розвертається й зачиняє за собою двері.

Розглядаю свою стіну. Десь рік тому я пофарбувала її чорною фарбою для дошки та використовувала для своїх карлечок, малюнків та текстів. По всій дошці розкидані Мішині тексти, мої думки, ідеї, маленькі писульки.

На цій стіні все, що для мене особливе, — фотографії, постери та багато слів. Уся моя кімната така, за що я її люблю. Це місце, куди нікого не запрошую. Особливо друзів. Вони просто будуть насміхатися з поганих малюнків, які я люблю, а також з моїх та Мішиних слів.

Давно зрозуміла, що не варто повністю розкриватися тим людям, які тебе оточують. Вони люблять засуджувати, а я щасливіша без цього. Дещо доводиться приховувати.

На ліжку дзижчить телефон, і я підходжу, щоб подивитися.

З'являється повідомлення: «Надворі».

Набираю середнім пальцем на сенсорному екрані відповідь: «Буду за хвилину».

Нарешті. Треба звідси вибиратися.

Відкинувши телефон, стягую майку та зсуваю піжамні шорти з ніг. Тоді кидаюся до свого крісла й хапаю джинсові шорти.

Натягнувши їх, я надягаю білу футболку і сіре худі зверху.

Телефон дзижчить знову, проте я ігнорую.

Та йду вже. Йду!

Кидаю кеш і телефон у кишеню, хапаю шльопанці і прочиняю вікно, викидаючи їх над дахом веранди на землю. Збираю волосся у хвостик і вилажу через вікно. Тихенько зачиняю його за собою, залишивши кімнату в тиші й темряві, наче я там сплю. Обережно ступаючи по даху, підходжу до драбини, злізаю на землю, піднімаю взуття та біжу по газону на дорогу, де чекає машина.

Відчиняю дверцята.

— Салют, — вітається Лайла на водійському місці, поки я залажу.

Помічаю Тена на задньому сидінні й киваю.

Зачиняю двері, нахиляюся і взуваю сандалі, тремтячи від холоду.

— Лайно. Не можу повірити, що й досі так холодно. Ранкове тренування буде фіговим.

Надворі квітень, тому вдень усе нагрівається, але зранку та ввечері температура падає нижче десяти градусів. Чому я не вдягла штани?

— Шльопанці? — здивовано питає Лайла.

— Ну так, ми ж їдемо на пляж.

— Ні, — каже Тен ззаду, — ми їдемо в «Бухту». Хіба Трей тобі не написав?

Я кидаю на нього погляд через плече. «Бухта»?

— Я думала, там з'явився охоронець, щоб народ не лазив.

Він знизує плечима з грайливим поглядом.

Оооокей.

— Тоді, як нас спіймають, вас перших я віддаю на поталу.

— Тільки якщо встигнеш за нами, — наспівує Лайла, стежачи за дорогою.

Тен сміється за моєю спиною, а я хитаю головою. Щось мені взагалі невесело. Недолік лідерства — хтось постійно намагається тебе підсидіти. Мій коментар був жартівливим. А її навряд.

Лайла і Тен (він же Теодор Едвард Нейлсон) — фактично мої друзі. Ми спілкуємося ще з середньої школи, я з Лайлою ходжу на черліденг. Вони — моя броня.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ